

วิจัยในชั้นเรียน การพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยด้วยการเล่านิทาน

วินัส แสงห้าว

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ศูนย์นครนายก

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ (1) เพื่อพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัย (2) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยก่อนและหลัง การใช้วิธีการเล่านิทานปากเปล่า ประชากร คือนักเรียนชั้นอนุบาล 3/1 จากศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโคกเจริญ อำเภอกอเจียง จังหวัดลพบุรี ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 18 คน (3) ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย พฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียน ได้แก่ แบบสังเกตก่อนและหลัง การใช้วิธีการเล่านิทานเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียน สถิติที่ใช้ในงานวิจัย (1) หาค่าสถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (2) เปรียบเทียบความแตกต่างคะแนนของผลการประเมินความรับผิดชอบในชั้นเรียนก่อน และหลังการทดลอง

ผลการวิจัยมีดังนี้ (1) พฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการเล่านิทานอยู่ในระดับดีทั้งโดยรวมและด้านต่างๆประกอบด้วยด้านความรับผิดชอบต่อตนเองและด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวม (2) พฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการเล่านิทานเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนสูงขึ้น ทั้งโดยรวมและด้านต่างๆประกอบด้วยด้านความรับผิดชอบต่อตนเองและด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวม

คำสำคัญ : การพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบ, นิทานเด็กปฐมวัย, ความรับผิดชอบต่อตนเอง, ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม

* ผู้ประสานงาน นางวินัส แสงห้าว

* e-mail: winussang.@gmail.com

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

การพัฒนาประเทศต้องเริ่มจากการพัฒนาคนและต้องเริ่มจากการพัฒนาตั้งแต่ยังเด็ก ให้มีความรับผิดชอบเพื่อที่จะได้มีส่วนผลักดันให้ประเทศชาติเจริญรุ่งเรืองต่อไปในสังคมปัจจุบันเด็กปฐมวัยบางส่วนยังไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครองเท่าที่ควรเนื่องจากผู้ปกครองต้องออกไปทำงานนอกบ้านจึงไม่มีเวลาอบรมเลี้ยงดูทำให้เด็กขาดความรับผิดชอบไม่มีระเบียบแบบแผนซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญมาก

การเล่านิทานเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบของเด็กปฐมวัยห้องอนุบาล 3/1 ของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโคกเจริญ อำเภอโคกเจริญ จังหวัดลพบุรี จึงเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับเด็กก่อนวัยเรียน อายุ 3-4 ขวบเป็นอย่างมากเพราะนิทานเป็นเรื่องของความบันเทิงฟังแล้วเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินได้รู้เรื่องราวได้ข้อคิดและสติเตือนใจตอบสนองความต้องการของเด็กไม่ว่าจะเป็นความอยากรู้อยากเห็นการยอมรับส่งเสริมความคิดความเข้าใจเด็กสามารถเลียนแบบตัวอย่างตามนิทานนิทานเป็นคนขยันมีความรับผิดชอบเด็กก็จะแสดงออกด้วยการกระทำ

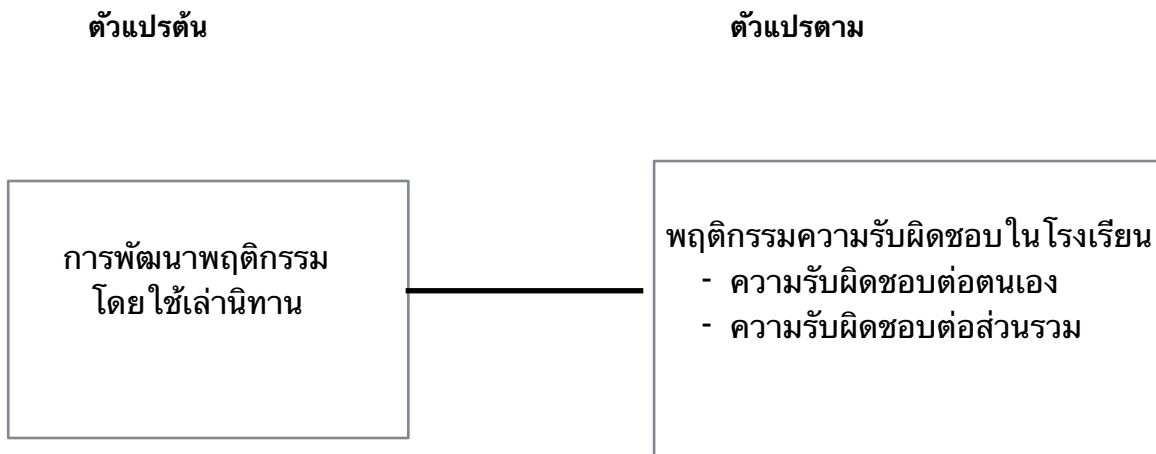
ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นอนุบาล 3/1 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโคกเจริญตำบลโคกเจริญอำเภอโคกเจริญจังหวัดลพบุรีภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 เพื่อผู้วิจัยจะได้วางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัย
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยก่อน และหลังการเล่านิทาน

กรอบแนวคิด

ในการศึกษางานวิจัยเรื่องการพัฒนาความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยด้วยวิธีการเล่านิทานผู้ศึกษาได้กำหนดตัวแปรที่ศึกษาดังต่อไปนี้

แผนภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กปฐมวัย อายุระหว่าง 3-4 ปี ซึ่งกำลังศึกษาในระดับชั้นอนุบาล 3/1 จากศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโคกเจริญ อำเภอโคกเจริญ จังหวัดลพบุรี จำนวน 18 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง และเป็นห้องที่ผู้วิจัยเป็นผู้สอน และเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

2. การสร้างและพัฒนาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

- แบบสังเกตพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียน

ขั้นตอนในการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความรับผิดชอบ ในชั้นเรียนดังนี้

1. นิทานที่ครูแต่งเอง

2. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3. ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยด้านความรับผิดชอบต่อตนเองและด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวมเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาจุดประสงค์และรูปแบบของแบบสังเกตพฤติกรรมเพื่อวัดพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัย

4. ศึกษาแนวทางการวัดและประเมินพฤติกรรมความรับผิดชอบของเด็กปฐมวัย

5. สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัย ห้องอนุบาล 3/1 จำนวน 2 ชุด จำนวน 8 ข้อดังนี้

5.1 ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองจำนวน 4 ข้อ

5.2 ด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวมจำนวน 4 ข้อ

โดยสร้างเกณฑ์ในการให้คะแนนแบบประเมินพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ไว้ดังนี้

ระดับ 2 ปฏิบัติสม่ำเสมอ หมายถึง พฤติกรรมที่เด็กสามารถปฏิบัติเป็นประจำและสม่ำเสมอ

ระดับ 1 ปฏิบัติเป็นบางครั้ง หมายถึง พฤติกรรมที่เด็กปฏิบัติได้บ้างเป็นครั้งคราวหรือบางครั้ง

ระดับ 0 ไม่ปฏิบัติ หมายถึง พฤติกรรมที่เด็กไม่ปฏิบัติเลย

และมีระดับพฤติกรรม ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.34 – 2.00 หมายถึง พฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนอยู่ในระดับดี

ค่าเฉลี่ย 0.67 – 1.33 หมายถึง พฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 0.10 – 0.66 หมายถึง พฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนอยู่ในระดับต่ำ

3. การเก็บและรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 เป็นเวลา 4 วัน โดยการสังเกตพฤติกรรมของเด็กปฐมวัย 2 ครั้ง คือ

1. นำแบบสังเกตพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียน มาประเมินเด็กก่อนการใช้วิธี การเล่านิทานจำนวน 18 คน ที่เป็นกลุ่มการวิจัย

2. ดำเนินการทดลอง โดยดำเนินการเล่านิทาน เพื่อพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนด้วยการพูดสอดแทรกไปกับกิจวัตรประจำวัน เมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมที่ดีในด้านความรับผิดชอบในชั้นเรียน จำนวน 18 คน ที่เป็นกลุ่มในการวิจัย

- 3.เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองแล้วผู้วิจัยดำเนินการประเมินผลหลังการทดลอง ด้วยแบบสังเกต พฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียน มาประเมินเด็กหลังการใช้วิธีการเล่นิทาน จำนวน 18 คน ที่เป็นกลุ่มในการวิจัย
- 4.ทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความรับผิดชอบ ในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัย ก่อน และหลังการทดลอง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยก่อน และหลังการทดลองโดยการใช้การทดสอบของ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test

ผลการวิจัย

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลองและการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้เข้าใจตรงกันผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

X แทน คะแนนเฉลี่ย (Mean)

S.D. แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

การศึกษาค้นคว้าผู้วิจัยได้เสนอการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานของเด็ก
2. การศึกษาพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการเล่นิทาน
3. การเปรียบเทียบพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการเล่นิทาน

1. ข้อมูลพื้นฐานของเด็ก ดังตาราง 4.1

ตารางที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของเด็ก

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	8	44.44
หญิง	10	55.56
อายุ		
3 – 4 ปี	18	100
4.1-5 ปี	0	0
รวม	18	100

จากตาราง 4.2 แสดงให้เห็นว่านักเรียนชั้นอนุบาลห้อง 3/1 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโคกเจริญ อำเภอโคกเจริญจังหวัดลพบุรี ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 18 คน มีอายุ 3-4 ปี ร้อยละ 100 พบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ55.6 และเพศชาย ร้อยละ 44.4

2. การศึกษาพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียน ของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการใช้วิธีการเล่นนิทานเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบ ดังตาราง 4.2

ตารางที่ 2 พฤติกรรมความรับผิดชอบ ในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยก่อน และหลังการใช้วิธีการเล่นนิทานเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบ

พฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียน	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง		
	X	S.D.	ระดับ	X	S.D.	ระดับ
1. ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง	0.45	0.9	ต่ำ	1.89	0.3	ดี
- ถอดรองเท้าเก็บเข้าชั้นวางเมื่อเข้าห้องเรียน	0.94	0.42	ปานกลาง	1.9	0	ดี
- เก็บกระเป๋าเข้าที่ชั้นวางกระเป๋าของตนเอง	0.67	0.49	ปานกลาง	2	0	ดี
- เก็บที่นอนของตนเองไว้ที่ล็อกเกอร์หลังจากตื่นนอน	0.56	0.51	ต่ำ	1.72	0.5	ดี
- เก็บแก้วน้ำไว้ที่ของตนเมื่อดื่มน้ำเสร็จ	0.72	0.46	ปานกลาง	1.94	0.2	ดี
2. ด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวม	0.37	0.5	ต่ำ	1.98	0.1	ดี
- เก็บของเล่นเข้าที่เมื่อเลิกเล่น	0.72	0.46	ปานกลาง	1.89	0.3	ดี
- ทิ้งขยะลงในถังขยะได้ถูกที่	1	0	ปานกลาง	2	0	ดี
- เก็บ ดินสอ / สี ใส่กล่องหลังจากทำงานเสร็จ	0.67	0.49	ปานกลาง	1.89	0.3	ดี
- เก็บหนังสือนิทานเข้าที่หลังจากเลิกอ่านแล้ว	0.56	0.51	ต่ำ	1.83	0.4	ดี
รวม	0.41	0.4	ต่ำ	1.94	0.2	ดี

จากตาราง 4.2 พบว่าพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยก่อนการจัดกิจกรรมเล่นนิทานเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบอยู่ในระดับต่ำ ($X = 0.41$) หลังได้รับการจัดกิจกรรมเล่นนิทานเด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนอยู่ในระดับดี ($X = 1.89$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยก่อนได้รับการจัดกิจกรรมเล่นนิทานเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองอยู่ในระดับต่ำ ($X=0.45$) ด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวมอยู่ในระดับต่ำ ($X = 0.37$) แต่หลังได้รับการจัดกิจกรรมด้านความรับผิดชอบต่อตนเองอยู่ในระดับดี ($X = 1.98$) ด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวมอยู่ในระดับดี ($X= 1.94$)

3. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเล่า นิทานแสดง ดังตาราง 4.3

ตารางที่ 4.3 การเปรียบเทียบ พฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียน ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัด กิจกรรมเล่านิทาน

พฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียน	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	X	S.D.	X	S.D.
1. ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง	0.45	0.9	1.89	0.3
2. ด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวม	0.37	0.5	1.98	0.1
รวม	0.41	0.4	1.94	0.2

จากตาราง 4.3 พบว่าพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัย หลังการทดลอง สูงกว่าก่อน การทดลอง แสดงให้เห็นว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานมีพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนสูงขึ้น

1. ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง ก่อนการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.45 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.9 ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง หลังจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.89 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.3
2. ด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ก่อนการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.37 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.5 ด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวม หลังการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.98 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.1 แสดงให้เห็นว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบ มีพฤติกรรมความรับผิดชอบที่สูงขึ้น

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยและเปรียบเทียบพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการใช้วิธีการเล่านิทานผลการวิจัยพบดังนี้

1. การพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยด้วยการจัดกิจกรรมเล่านิทาน โดยรวมประกอบด้วยด้านความรับผิดชอบต่อตนเองและด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวมสูงกว่าก่อนการทดลองมีค่าสถิติที่ 1.94 แสดงว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานมีพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนสูงขึ้นทั้งนี้เพราะการจัดกิจกรรมเล่านิทานเพื่อส่งเสริมและกระตุ้นให้เด็กรู้สึกมีความภาคภูมิใจในตนเองที่ได้แสดงพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนทั้งด้านความรับผิดชอบต่อตนเองและด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวม

2. ผลการพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยด้วยวิธีการจัดกิจกรรมเล่านิทาน
ใน
ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองและด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวมผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมความรับผิดชอบใน
ชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทานอยู่ในระดับดีและสูงขึ้น สถิติที่ระดับ 1.94 เป็นไปตาม
สมมติฐานที่ตั้งไว้

2.1. ผลการพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยด้วยก่อนได้รับการจัดกิจกรรม
เล่านิทาน ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองอยู่ในระดับต่ำ ($X = 0.45$) และหลังได้รับการจัดกิจกรรมเล่า
นิทานเด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนด้านความรับผิดชอบต่อตนเองอยู่ในระดับดี
($X = 1.89$)

ซึ่งสอดคล้องกับ สุริพร มุ่งงา และศรีกัญญ์สสร รังสีวรกุล การพัฒนาวินัยนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ด้วย
กิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพ

การพัฒนาวินัยนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ด้วยกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพนับว่าเป็นกิจกรรมที่มี
ความสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนมีความพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ประพฤติตามระเบียบ วินัยที่สังคมต้องการ
การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย ดังนี้

1) เพื่อศึกษาความก้าวหน้าของการวินัยในตนเอง ของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 โรงเรียน โคกสูงใหญ่วิทยา
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

2.2 ผลการพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยด้วยก่อนได้รับการจัดกิจกรรม
เล่านิทานด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวมอยู่ในระดับต่ำ ($X = 0.37$) และหลังได้รับการใช้วิธีการจัดกิจกรรม
เล่านิทานเด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวมอยู่ในระดับดี
($X = 1.98$) ซึ่งสอดคล้องกับวิจัยของ

ฉันทนา ศรีภักดี. (2554). การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับและเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลง
พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย โดยรวมและแยกเป็นรายด้าน ได้แก่ด้านความรับผิดชอบต่อ
การควบคุมตนเองด้านการยอมรับผู้อื่นและการตรงต่อเวลาที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นพื้น
บ้านของไทยก่อนระหว่างและหลังการทดลองผลการวิจัยพบว่าเด็กปฐมวัยก่อนระหว่างและหลังการทดลองมี
พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านเฉลี่ยสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมี
การเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยแยกเป็นรายด้านเพิ่มขึ้นต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยด้านความรับผิดชอบต่อ
ตนเองมีระดับคะแนนที่สูงกว่าด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวมอันเนื่องมาจากเด็กปฐมวัยเป็นวัยที่เริ่มต้น
พัฒนาจากสิ่งใกล้ตัวซึ่งการพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยนั้นเด็กเริ่มต้นจากสิ่ง
ใกล้ตัวคือความรับผิดชอบต่อตนเองไปสู่ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม

ข้อสังเกตจากการวิจัย

1. ในระยะก่อนการพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยด้วยวิธีการจัดกิจกรรมเล่านิทานปากเปล่าเด็กส่วนใหญ่มีพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนอยู่ในระดับปานกลางเด็กมีการเก็บของใช้ส่วนตัวและของใช้ส่วนรวมด้วยตนเองในบางครั้งบางครั้งครูต้องเป็นคนบอกหรือชี้แนะแต่หลังได้รับการใช้วิธีการเล่านิทานปากเปล่าเพื่อเป็นการกระตุ้นให้เด็กมีความภาคภูมิใจที่ได้แสดงพฤติกรรมความรับผิดชอบเด็กมีการเก็บของใช้ส่วนตัวและของใช้ส่วนรวมด้วยตนเองจนเกิดเป็นความเคยชินโดยครูไม่ต้องเป็นคนบอกหรือคอยชี้แนะ
2. วิธีการเล่านิทานปากเปล่าเป็นวิธีที่สะดวกในการพัฒนาพฤติกรรมเด็กปฐมวัยเพราะว่าเป็นวิธีที่สามารถทำได้เป็นประจำทุกวันและไม่ต้องใช้อุปกรณ์สามารถนำเรื่องราวในนิทานมาสอดคล้องกับกิจวัตรประจำวันเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเด็กในด้านต่างๆได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. ผลการวิจัยในครั้งนี้เป็นแนวทางให้ทราบถึงการพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยด้วยวิธีการเล่านิทานเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบสามารถนำไปปรับใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมอื่นๆของเด็กปฐมวัยได้
2. การเล่านิทานเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบเป็นวิธีที่ทำให้เด็กเกิดความภาคภูมิใจในตนเองและอยากพัฒนาพฤติกรรมของตนเอง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการเพิ่มเทคนิคในการจัดประสบการณ์เล่านิทานที่หลากหลายฝึกให้เด็กปฐมวัยได้แสดงความคิดเห็นการมีส่วนร่วม ในการออกแบบด้วย
2. ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนควรเพิ่มเวลาในการทดลองเพื่อให้ทราบผลของพฤติกรรมความรับผิดชอบในชั้นเรียนที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

ผู้เขียน

ชื่อ ชื่อสกุล

นางวินัส แสงห้าว

หน่วยงาน

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโคกเจริญ

ที่อยู่ของหน่วยงาน/สังกัด

หมู่ที่ 7 ตำบลโคกเจริญ อำเภอกอเจริญ
จังหวัดลพบุรี 15250

e-mail

winussang@gmail.com